

BESZÁMOLÓ A DEBRECENI HFT MAGYAR KUPA 3. FORDULÓJÁRÓL

A verseny előtti napon pénteken edzésen vettek részt a Vasnyulasok. Azt hittem, hogy sikerült beállítanom az új szereléket kapott távcsövet, de sajnos nem lett jó és vissza kellett tennem a régit. A sebtében történt beállítás a későbbiekben igencsak megbosszulta magát. Az edzésen elosztottuk az útitársakat. Domi, aki az IPSC versenyre nevezett inkább (később ő is megbánta), nem akart a múltkori helyzetbe kerülni, (amikor is majdnem otthagytuk, mert sokáig lövöldözött ☺), ezért felajánlotta autóját és a vezetést. Fél 7-re beszéltek meg, hogy Bencze Tomiékkel kiegészülve értem jön. Nagyon izgulhatott, hiszen már 6-kor megálltak a házunk előtt, én még csak a borotválkozásnál tartottam. Mindenesetre gyors bepakolást követően a tervezett időben elindultunk. Az utazás során konstatáltuk, hogy az előrejelzésnek megfelelően haladunk a felhős keleti tájak felé.

Debrecenbe érkezve, már sokan a helyszínen tartózkodtak. Üdvözlöttünk mindenkit, de leginkább a klubtársakat. Erős oldalszél volt a belövő pályán, ami a légfegyver beállítását igen megnehezítette. Itt elkövettem azt a hibát, hogy a sebtében felszerelt távcsőben nem bízva, oldal korrekciót hajtottam végre. Az eredményem szempontjából ez végzetes hibának bizonyult.

A nevezéseket Babits Lacinál lehetett megejteni, aki most előző ígérétehez híven, zsíros kenyérral és vöröshagymával készült.

A csapatok összeverődése után elindultunk a pályákhoz, melyek megközelítése hegymászó mutatványhoz hasonlított. Szerencsére segítségünkre volt a fákra kifeszített kötél, melyet korlátként kapaszkodónak használhattunk. Zemen Józsival álltunk össze ketten, de hiába hívtunk 4-5 embert is „csapatunkba”, kerültek bennünket mint a bűzös borzot. Sajnos nem túl népszerűek, azok a csapattársnak, akik a szabályokat komolyan veszik! Már a pályákhoz értünk, amikor kiderült, hogy több csapat lett mint pálya, így Jankó Ferivel és kislányával léptünk koalícióba, így már négyen vágunk neki a pályáknak.

Józsi kezdte a lövést, lányos izgalomban rögtön célhibát vétett, ami a mi csapatunkban persze 0 pontot ért. Nagyon érdekes pályák következtek. Az erdőbe telepített célokat folyamatos ágas-bogas növényzet takarta. A sikeresen elállított puskámmal a közeli célokat lehetett dönteni, a távolikat pedig csak kongatni. A koppanásnak sokszor elejét vette több ág is. Meglepetésként hatott számomra, hogy Hunterben kötelező álló pozíciót jelző táblácskák voltak több pályán is. Ez másoknak is új volt, így egy páran figyelembe sem vették. Az utánunk következő csapatban is lazán térdelve lőtte az egyik sporttárs már a harmadik célt. Nem hagyhattam szó nélkül, ami túl nagy népszerűséget nem váltott ki irányomban. Foci meccsen sem lennék bíró gondoltam, főleg miután kilobbizták, hogy az első két cél találatát megadja a versenybíró. Zemen Józsival az előttünk járó Kalmár Feri találtuk meg miután fával történő párzással vádolt meg, a különleges állótesthelyzet felvétele miatt. Józsi „felügyelete” alatt már Ferinek sem ment olyan jól és azon a pályán, ahol Józsi is célt tévesztett, az éles Sasszem tag is elkövette ugyanazt a hibát, melyre Józsi finoman figyelmeztette is.

Az eredményhirdetést kicsit szorongva vártam, tartottam attól, hogy sikerült kivívnom a „Majdnem legfakezúbb” díjat, amit Jankó Feri sporttársunk készít el minden HFT versenyre. Az időközben elkezdett szemerkélni az eső is, mintha leégésemet kívánta volna csillapítani.

A kategóriámban a legjobb eredményt a Straubinger család érte el, kiváló eredménnyel vitték el az első és a harmadik helyezést. Közéjük ékelődött Horváth András helyi versenyző. A többi kategóriában viszonylag kevés induló volt, így a kiírásban szerepeltek szerint csak oklevelek kerültek átadásra. Egyetlen Vasnyulas került a képzeletbeli dobogóra, Bencze Tomi, akinek külön gratulálok!

Köszönöm a szervezőknek a versenyt és gratulálok a győzteseknek! Vicsotka Gyula